

Entrevista a Narcís Bosch

“El cinema porno no morirà mai”

Trenta anys escassos i Narcís Bosch ja és un dels directors més cotitzats en l'univers del cinema pornogràfic, un dels pocs en què els productors d'aquest peculiar gènere confien els films X de gran pressupost.

Narcís Bosch (Girona, 1972) s'ha convertit en un dels millors directors de cinema pornogràfic del nostre país. Així ho confirmen els nombrosos premis aconseguits al Festival Internacional de Cinema Eròtic de Barcelona amb pel·lícules com ara *Taxi hard* (1999), *Bulls & milk* (2000), *Làgrimas de esperma* (2001) o *Psycho sex* (2002). El seu estil, agressiu i morbós, aplega influències estètiques del món televisiu, dels còmics i dels anuncis publicitaris. El realitzador, que treballa en exclusiva per a la productora i distribuïdora IFG, defensa el cinema per a adults de gran pressupost i amb guió acurat que ofereix una bona història eròtica.

—Creu vostè que l'auge del porno a través d'Internet substituirà el més tradicional, el rodat en 35 mil·límetres o en vídeo?

—El sexe rodat per exhibir-lo en la xarxa no superarà mai els formats més tradicionals, com el cel·luloide, el VHS o el DVD. El cinema porno no morirà mai, d'això, en pot estar segur. Actualment, la tecnologia ha evolucionat tan vertiginosament que la majoria dels directors que ens dediquem al porno rodem en vídeo digital. Les seves prestacions són fantàstiques i és molt còmode per treballar. Està bé que els aficionats al cinema X consumeixin un determinat tipus d'escenes de sexe a través d'Internet, és una oferta tan bona com qualsevol altra, però només és això, sexe, perquè no hi ha una història ni un director al dar-

rere. Els aficionats més exigents sempre s'estimaran més una pel·lícula amb un bon argument que no pas una simple penetració anal mostrada a través de la petita pantalla d'un ordinador personal.

—Com es pot plantar cara a aquesta nova oferta de porno “a la carta”?

—Molt senzill: apostant per un cinema X convencional de més qualitat. Les meves darreres pel·lícules no tenen res a envejar tècnicament a moltes del cinema “convencional”. Tinc molta cura del guió i sóc molt exigent amb el muntatge i els actors. La primera escena de *Bulls & milk* té més de cent quaranta plans i una durada de vint-i-tres minuts. És molt més completa que un curmetratge. Perquè et facis una idea de la cura que poso en una pel·lícula, fa dos anys que vaig rodar *Zapping X* i encara no he acabat de muntar-la. Hi ha escenes amb més plans que algunes pel·lícules rodades a Hollywood. En cada pel·lícula m'hi deixo la vida, i aquest és un esforç que l'espectador sempre agraeix.

—El gran al·licient del porno a través d'Internet és que l'usuari pot triar, en cada moment, el tipus de prestació sexual que desitja consumir en aquell instant just...

—Sí, estic d'acord que l'oferta és completa, però és una escena desproveïda de la morbositat que creen uns decorats, una història, uns actors que saben ineterpretar els seus diàlegs, sense un muntatge visual que faci l'escena més àgil... A més, tot el cinema porno que es dirigeix actualment ofe-

reix una sèrie de numerets sexuals molt variats, pensats per satisfer tota mena de consumidors: des de penetracions anals fins a moltes altres, passant per escenes lèsbiques, sexe oral, fetitxisme... És sexe de qualitat.

—En quants dies es pot rodar un porno?

—Depèn del tipus de producció. Un *gonzo*, que és un vídeo de sexe dur, es pot fer en tres dies a tot estirar. Una gran producció, al voltant de deu dies, als quals cal afegir la preproducció i el muntatge.

—Què és el més complicat de rodar una pel·lícula X?

—El poc temps de què disposes per rodar les escenes de sexe. Treballem sempre amb un pressupost tancat i ajustat, això implica que hi ha un temps limitat per al rodatge i que no pots repetir gaires preses. I, per descomptat, cal comptar que els actors no tinguin un mal dia, perquè això sempre endarrereix la producció. Per exemple, en una de les meves darreres pel·lícules, *Psycho sex*, vam trigar gairebé nou hores a rodar una orgia. Aquest temps no sol ser habitual, però si treballes amb molta gent alhora sempre hi ha complicacions, tant tècniques com humanes: tens problemes per compondre el pla, algun actor es pot despistar enmig del coit...

—Hi ha molta gent que assegura que qualsevol persona pot ser director porno. Què me'n diu?

—Sí que és cert, hi ha molt d'il·luminat per Internet que s'atreveix a assegurar-ho, fins i tot alguns realitzadors sortits del cinema convencional que es pensen que poden revolucionar el cinema porno. Quan realment s'adonen que resulta molt complicat filmar escenes de sexe, acaben fent males còpies o fins i tot criticant el gènere per despit. Per dirigir cinema X, com en totes les professions de la vida, cal començar des de sota i aprendre de cada rodatge. Després, s'hi ha d'aportar creativitat i personalitzar el producte. D'una altra manera és impossible.

—Com veu el porno català que es fa ara?



EL TEMPS

Narcis Bosch (segon començant per l'esquerra), envoltat d'algunes estrelles de la pornografia amb qui treballa normalment. Bosch ha destacat per obrir el porno a tot tipus d'influències evolutives.

—Bé, molt bé. Està molt valorat internacionalment, i tenim grans estrelles, com ara Nacho Vidal, que per a

**“El porno català
està molt valorat
internacionalment;
hem de
continuar així,
millorant
dia a dia”**

mi és l'actual número 1 del negoci, per davant fins i tot de Rocco Siffredi. També hi ha Max Cortés, Toni Ribas, Sophie Evans... Hem de continuar així, millorant dia a dia.

—Com es veu, vostè, dins d'aquesta indústria?

—Un més. Sempre procuro aportar molta imaginació en cada pel·lícula que faig.

—Qui li va donar la primera oportunitat en el món del porno?

—El mateix que l'ha donada a tot el món: José María Ponce. Fa anys em va oferir rodar una pel·lícula documental sobre el Festival Internacional de Cinema Eròtic de Barcelona. L'experiència em va agradar i vaig decidir continuar treballant, encara que els començaments van ser molt durs.

—Per què?

—Després de l'experiència del festival, vaig produir amb els meus estalvis la meua primera pel·lícula, *Mister X*, que no he pogut acabar mai perquè els actors, tots amateurs, no van voler firmar la cessió dels drets d'imatge. Després d'aquella experiència, no em vaig desanimar i vaig decidir continuar endavant. Vaig haver de rodar films de pressupost molt baix de temes molt específics, com ara dones madures i transvestits, però amb el temps he progressat i avui dia no em puc queixar. Treballo en exclusiva per a IFG i confien plenament en mi per dirigir pel·lícules de gran pressupost. És un autèntic luxe.

M. V.